

POSTANOWIENIE

21 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 21 grudnia 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P. spółki akcyjnej w W.
przeciwko I. spółce akcyjnej w likwidacji w W., I. spółce akcyjnej w likwidacji w W. i
E. spółce akcyjnej w likwidacji w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 10 grudnia 2021 r., VII AGa 527/20,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powoda 12 500 złotych zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 grudnia 2021 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację pozwanych wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 23 grudnia 2019 r. wydanego w sprawie o zapłatę.

Wskazane rozstrzygnięcie zostało w całości zaskarżone skargą kasacyjną wniesioną przez pozwanych. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

W odpowiedzi powódka wskazała, że wnosi o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w razie jej przyjęcia do rozpoznania – o jej oddalenie w całości. Jednocześnie w odpowiedzi na skargę kasacyjną zawarto wnioszek

o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności w postaci zapewnienia jednolitej wykładni i stosowania prawa.

W skardze kasacyjnej skarżący – powołując się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. – wskazują na zasadność przejęcia wniesionego środka zaskarżenia do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawa materialnego, tj. art. 43³ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 101 pkt 5 Prawa wekslowego; art. 43⁵ k.c. w zw. z art. 43² § 2 k.c. w zw. z art. 101 pkt 5 Prawa wekslowego; art. 305 § 2 k.s.h., gdyż wymienione przepisy wymagają dokonania wykładni, powodując w doktrynie rozliczne, bliżej przedstawione wątpliwości. Jednocześnie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący zaznaczają oni, że powyższe kwestie stanowią „zagadnienia prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania” (s. 4 skargi kasacyjnej).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zawarty w skardze wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania jest wysoce nieprecyzyjny. Skarżący w sposób nieuprawniony łączą bowiem dwie odrębne od siebie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), co godzi w założenia konstrukcyjne wniosku, o których mowa w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Podkreślenia wymaga, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, iż chodzi o wykładnię przepisów prawa, których

treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy.

Żadna z kwestii wskazanych przez skarżących nie może stanowić skutecznej podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie spełnia wymogów wynikających z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W ramach argumentacji przywoływanej we wniosku nie przedstawili oni występujących w doktrynie lub orzecznictwie alternatywnych kierunków rozstrzygania wskazanych kwestii. Wprawdzie skarżący przywołują liczne wypowiedzi przedstawicieli doktryny dotyczące oznaczenia remitenta na wekslu, to jednak ich szczegółowa analiza nie pozwala na wyprowadzenie wniosku o występowaniu sprzecznych stanowisk.

Również nie zachodzi podstawa do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przez wskazane zagadnienia prawne skarżący dążą do marginalizacji znaczenia wykładni weksla prawidłowo przeprowadzonej przez Sąd drugiej instancji. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jednoznacznie wyjaśniono bowiem w oparciu o odpowiednio przeprowadzony proces wykładni treści weksla, że zastosowany na wekslu wariant fleksyjny firmy powoda oraz oznaczenie jego formy prawnej z zastosowaniem skrótu „SA” zamiast „S.A.” nie pozwala na wyprowadzenie wniosku, że powód jest innym podmiotem niż wskazany na wekslu podmiot, na rzecz którego ma nastąpić płatność. W tym kontekście podnoszone przez skarżących zagadnienia prawne wiążą się z zanegowaniem znaczenia wykładni weksla i eksponowaniem wyłącznie formalnego podejścia do odczytywania treści tego dokumentu. Podejście to jest jednak sprzeczne z przyjmowanym w orzecznictwie stanowiskiem, że charakter weksla jako źródła zobowiązania formalnego, nie wyłącza stosowania

dyrektyw wykładni oświadczeń woli (art. 65 k.c.) zarówno do postanowień zawartych w dokumencie weksla, jak i – w przypadku tzw. weksla *in blanco* – do postanowień tzw. deklaracji wekslowej (zob. wyroki SN: z 16 grudnia 2020 r., I CSK 18/19; z 22 czerwca 2006 r., V CSK 70/06, OSNC 2007, nr 7, poz. 59; z 22 października 2009 r., III CSK 40/09).

Mając na względzie powyższe argumenty, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). W przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 4 i art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 9 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(E.M.)

[ms]